

HOTĂRÂREA CURȚII
7 februarie 1985¹

H. B. M. Abels
împotriva
Consiliului de administrație al Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie
en de Electrotechnische Industrie

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
formulată de Raad van Beroep din Zwolle)

„Menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferurilor
de întreprinderi”

Cauza 135/83

În cauza 135/83,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din tratat, de către Raad van Beroep din Zwolle de pronunțare, în litigiu pendinte în fața acestei instanțe, între

H. B. M. Abels

și

Consiliul de administrație al Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea Directivei nr. 77/187 a Consiliului din 14 februarie 1977 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 61, p. 23),

CURTEA,

compusă din domnii Mackenzie Stuart, președinte, G. Bosco, O. Due și C. Kakouris, președinți de cameră, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot și R. Joliet, judecători,

avocat general: Sir Gordon Slynn,
grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

*

---

¹ Limba de procedură: olandeza.

* după ascultarea observațiilor prezentate pentru:

reclamant, domnul Abels, de către domnul J. van der Hel,

pârâtă, Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie, de către domnul J.H. Meijs, în cadrul procedurii scrise și de către domnul W.M. Levelt-Overmars, în cadrul procedurii orale,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin Ordonanța din 28 iunie 1983, primită la Curte la 11 iulie 1983, Raad van Beroep de Zwolle a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, două întrebări preliminare privind interpretarea articolului 1 alineatul (1) și a articolului (3) alineatul (1) din Directiva 77/187/CEE a Consiliului din 14 februarie 1977 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 61, p. 26).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unei proceduri inițiate de H. B. M. Abels împotriva consiliului de administrație al Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie (Asociația profesională din domeniul metalurgiei și electrotehnicii, denumită în continuare „Bedrijfsvereniging”).

3 Reclamantul în cauza principală a fost angajat de societatea comercială cu răspundere limitată Machinefabriek Thole BV (denumită în continuare „Thole”), din Enschede, atunci când aceasta, prin decizii succesive ale Arrondissementsrechtbank din Almelo, a obținut „*surséance van betaling*” (suspendare de plată) cu titlu provizoriu la 2 septembrie 1981 și respectiv cu titlu definitiv la 17 martie 1982, înainte de a fi declararea falimentului la 9 iunie 1982. În cadrul acestei proceduri de faliment, în temeiul unui acord încheiat de judecătorul sindic, întreprinderea Thole a fost transferată, cu efect de la 10 iunie 1982, societății comerciale cu răspundere limitată Transport Toepassing en Produktie BV (denumită în continuare „TTP”) din Enschede, care a continuat exploatarea întreprinderii și a preluat cea mai mare parte a lucrătorilor, printre care și pe domnul Abels.

4 Întrucât acesta din urmă nu a primit nici de la Thole, nici de la TTP salariul pentru perioada 1 - 9 iunie 1982 și nici plata pentru zilele de concediu acumulate în cursul anului de referință, precum și o parte proporțională din alocația de sfârșit de an, acesta încearcă să obțină aceste sume de la Bedrijfsvereniging, care, conform acestuia, era obligată în subsidiar să le plătească în temeiul legislației olandeze.

5 Această cerere a fost respinsă pe motiv că, în temeiul articolelor 1639 alineatul (aa) și 1639 alineatul (bb) din Codul Civil olandez, introduse prin Legea din 15 mai 1981 în scopul punerii în aplicare a Directivei nr. 77/187, citate anterior, obligațiile Thole cu privire la lucrători, prevăzute de contractul de muncă, ar fi trebuit îndeplinite de TTP și, prin urmare, nu era necesar ca Bedrijfsvereniging să intervină.

6 Directiva nr. 77/187, adoptată de Consiliu în special în temeiul articolului 100 din tratat, are ca scop, astfel cum este prevăzut în considerentele sale, „asigurarea protecției lucrătorilor în cazul

---

Guvernul Țărilor de Jos, de către domnul I. Verkade, în cadrul procedurii scrise și de către domnul A. Bos, în calitate de agent, în cadrul procedurii orale, acesta din urmă fiind asistat de către domnul I.A.D. Keus, Guvernul danez, de către domnul L. Mikaelson, în calitate de agent, pentru Guvernul francez, de către domnul G. Boivineau, în calitate de agent, pentru Comisia Comunităților Europene, de către domnul M. Beschel, în calitate de agent, asistat de domnul F. Hebert, după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 8 noiembrie 1984,

schimbării angajatorului, în special menținerea drepturilor acestora”. În acest scop, aceasta prevede, la articolul 3 alineatul (1) că „drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă sau un raport de muncă existent la data transferului [...] sunt transferate cesionarului”. Articolul 4 alineatul (1) asigură protecția lucrătorilor în cauză cu privire la concedierea de către cedent sau cesionar, fără a aduce atingere, cu toate acestea, „concedierile care pot avea loc datorită unor motive economice, tehnice sau organizatorice care necesită modificări în structura forței de muncă”. În plus, directiva prevede, la articolul 6, în privința cedentului și a cesionarului, anumite obligații de a informa și de a consulta reprezentanții lucrătorilor afectați de transfer. În cele din urmă, articolul 7 precizează că directiva „nu aduce atingere dreptului statelor membre de a aplica sau de a introduce legi [...] mai favorabile lucrătorilor”.

7 Domnul Abels a formulat o acțiune împotriva deciziei de respingere a Bedrijfsvereniging înaintea Raad van Beroep din Zwolle, care, considerând că decizia care trebuie luată depindea de întrebările privind interpretarea dispozițiilor Directivei nr. 77/187, a suspendat judecarea cauzei și a adresat Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187/CEE cuprinde, de asemenea, situația în care cedentul întreprinderii a fost declarat falimentar sau a obținut o „*suspendare van betaling*”?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Articolul 3 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187/CEE trebuie să fie interpretat în sensul în care obligațiile cedentului, care sunt transferate cesionarului din cauza transferului întreprinderii, includ, de asemenea și obligațiile care rezultă din contractul de muncă sau din relația de muncă înainte de data transferului în sensul articolului 1 alineatul (1)?”

Cu privire la prima întrebare

Cu privire la definirea domeniului de aplicare al directivei

8 În ceea ce privește prima întrebare, este necesar să se observe, în primul rând, că în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187, care definește domeniul de *aplicare ratione materiae* al acestei directive, aceasta „se aplică în cazul transferurilor de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi către un alt angajator ca urmare a unei cesiuni sau fuziuni”, aceasta din urmă nefiind relevantă în speță. Întrebarea urmărește să stabilească dacă această definiție include cazul în care cedentul întreprinderii a fost declarat falimentar sau a obținut o „*suspendare van betaling*”, fiind evident că întreprinderea în cauză face parte din patrimoniul de faliment sau intră sub incidența „*suspendare van betaling*”.

9 Conform reclamantului din acțiunea principală, Guvernului Țărilor de Jos și Comisiei, expresia „*overdracht krachtens overeenkomst*” care figurează în textul olandez al directivei indică faptul că domeniul de aplicare al acesteia se limitează numai la transferurile efectuate pe baza convențiilor încheiate voluntar, excluzând orice transfer care are loc în cadrul unei proceduri judiciare care vizează fie lichidarea colectivă și forțată a patrimoniului debitorului, fie soluționarea dificultăților financiare ale acestuia pentru a preveni o astfel de lichidare. Procedurile menționate ar fi excluse, chiar și în cazul unei vânzări prin consimțământul părților, întrucât elementul esențial al autonomiei contractuale lipsește din moment ce transferul implică

intervenția instanței, iar, atât conținutul formal, cât și cel material al vânzării, se stabilesc prin compararea intereselor respective, specifice unor astfel de proceduri.

10 Bedrijfsvereniging și guvernul danez, în schimb, susțin că dispoziția contestată, interpretată textual, nu conține niciun element care lasă să se înțeleagă că directiva exclude din domeniul său de aplicare transferul efectuat în urma unei vânzări de către un judecător sindic sau un debitor care a obținut o „*suspendare van betaling*”.

11 O comparație între diversele versiuni lingvistice ale dispoziției în cauză arată discrepanțele terminologice între aceste versiuni, în ceea ce privește transferul care rezultă în urma unei cesiuni. În timp ce versiunile germană („*vertragliche Übertragung*”), franceză („*cession conventionnelle*”), elenă („*συμβατική εκχώρηση*”), italiană („*cessione contrattuale*”) și olandeză („*overdracht krachtens overeenkomst*”) vizează în mod clar numai cesiunile survenite în temeiul unui contract, permițând astfel să se concluzioneze că alte modalități de cesiune, precum cele care rezultă dintr-un act administrativ sau dintr-o hotărâre judecătorească, sunt excluse, versiunile engleză („*legal transfer*”) și daneză („*overdragelse*”) par a indica un domeniu de aplicare mai extins.

12 În plus, este necesar să se sublinieze că noțiunea de cesiune contractuală diferă în dreptul insolvenței din statele membre, astfel cum demonstrează prezenta procedură. În timp ce anumite state membre consideră, în anumite circumstanțe, vânzarea efectuată în cadrul unei proceduri de faliment ca fiind o vânzare contractuală normală, chiar dacă intervenția autorității judiciare este o cerință prealabilă pentru încheierea unui astfel de contract, alte sisteme juridice pornesc, în anumite circumstanțe, de la concepția că vânzarea intervine în temeiul măsurii adoptate de autoritatea publică.

13 Având în vedere aceste divergențe, nu se poate evalua domeniul de aplicare al dispoziției contestate numai pe baza interpretării textuale. Prin urmare, este necesar să se clarifice semnificația acesteia luând în considerare cadrul general al directivei, locul său în sistemul de drept comunitar în raport cu normele privind falimentul, precum și cu scopul acesteia.

Cu privire la raportul dintre directivă și dreptul insolvenței

14 Astfel cum reiese din considerentele Directivei nr. 77/187, citate anterior, aceasta urmărește să protejeze lucrătorii pentru a asigura menținerea drepturilor acestora în cazul transferurilor de întreprinderi.

15 Dreptul insolvenței se caracterizează prin proceduri speciale care au ca obiect compararea diferitelor interese, în special a celor ale diferitelor categorii de creditori, ceea ce implică în toate statele membre, existența unor norme specifice al căror efect poate fi derogarea, cel puțin parțială, de la alte dispoziții, de natură generală, dintre care dispozițiile din dreptul social.

16 Caracterul specific al dreptului insolvenței, întâlnit în toate sistemele juridice din statele membre, este, de asemenea, confirmat de dreptul comunitar. Articolul 1 alineatul (2) litera (d) din Directiva 75/129 a Consiliului din 17 februarie 1975 privind armonizarea legislației statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 48, p. 29), care a fost adoptată, la fel ca Directiva nr. 77/187, pentru a îndeplini obiectivele articolului 117 din tratat, exclude în mod expres aplicarea respectivului act în ceea ce privește lucrătorii afectați de încetarea activităților unității „ca rezultat al unei hotărâri judecătorești”.

În plus, caracterul specific al dreptului insolvenței și-a găsit, de asemenea, expresie în adoptarea Directivei nr 80/987 a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (JO L 283, p. 23). Această directivă instituie un regim de garantare a titlurilor executorii care se aplică, de asemenea, întreprinderilor declarate falimentare.

17 În plus, normele privind procedurile de faliment și procedurile similare sunt foarte diferite în diversele state membre. Această constatare, împreună cu faptul că dreptul insolvenței face obiectul, atât în sistemele juridice ale statelor membre, cât și în ordinea juridică comunitară, unor norme specifice, permite să se concluzioneze că, în cazul în care directiva ar fi fost destinată să se aplice și transferurilor de întreprinderi survenite în cadrul unor astfel de proceduri, o dispoziție expresă ar fi fost inclusă în acest scop.

Cu privire la scopul directivei

18 Această interpretare a Directivei nr. 77/187 rămâne de asemenea validă după examinarea scopului acesteia. Considerentele sale demonstrează că protecția lucrătorilor în caz de transferuri de întreprinderi, pe care directiva își propune să o asigure, se înscrie în perspectiva „evoluției economice” și a necesității, enunțate la articolul 117 din tratat, „de a promova îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă ale forței de muncă, care să permită egalizarea acestora în cadrul progresului”. Astfel cum a explicat Comisia în mod întemeiat, obiectivul directivei este, prin urmare, acela de a asigura că restructurarea, în cadrul pieței comune, nu afectează lucrătorii din întreprinderile în cauză.

19 Părțile au opinii diferite în ceea ce privește evaluarea efectului economic și social, considerat fie favorabil, fie dăunător în ceea ce privește interesele lucrătorilor, al eventualei aplicări a directivei în caz de faliment sau procedură similară.

20 Bedrijfsvereniging și Guvernul danez consideră că directiva se aplică unei astfel de situații pe motiv că salariații al căror angajator a fost declarat falimentar sunt tocmai aceia care au cea mai mare nevoie de protecție și că, pe de altă parte, atunci când o astfel de protecție este asigurată, atât lucrătorii, cât și lichidatorul sunt, în mod normal, mai dispuși să se asigure că exploatarea întreprinderii continuă până ce survine un transfer.

21 În schimb, Guvernul Țărilor de Jos și Comisia invocă anumite consecințe economice defavorabile protecției lucrătorilor în ipoteza în care directiva ar trebui să se aplice transferurilor de întreprinderi în caz de faliment sau de „*suspendare van betaling*”. În opinia acestora, o astfel de extindere a domeniului de aplicare a directivei ar putea descuraja un potențial cesionar să achiziționeze întreprinderea în condiții acceptabile pentru creditorii care, în acest caz, ar fi determinați să vândă activele întreprinderii separat. Acest lucru ar implica pierderea tuturor locurilor de muncă din întreprindere, diminuând efectul util al directivei.

22 Această diferență de opinie demonstrează că, în etapa actuală de dezvoltare economică, există un grad semnificativ de nesiguranță în ceea ce privește efectele pe piața muncii a transferului de întreprinderi în caz de insolvență a angajatorului și măsurile corespunzătoare care trebuie luate pentru a proteja cel mai bine interesele lucrătorilor.

23 Din cele menționate anterior reiese că nu se poate exclude riscul semnificativ al unei deteriorări, la nivel general, a condițiilor de viață și de lucru a forței de muncă, contrar obiectivelor sociale ale tratatului. Prin urmare, nu se poate concluziona că Directiva nr. 77/187 obligă statele membre să extindă normele pe care aceasta le prevede cu privire la transferurile de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi survenite în cadrul unei proceduri de faliment care vizează, sub controlul autorității judiciare competente, lichidarea bunurilor cedentului.

24 Cu toate acestea, este necesar să se precizeze că, în cazul în care, din cauza considerentelor expuse mai sus, astfel de transferuri nu intră sub incidența domeniului de aplicare al directivei menționate, statele membre sunt libere să aplice independent, în întregime sau parțial, principiile din această directivă, numai în baza dreptului lor național.

Cu privire la aplicarea directivei în caz de „suspendare van betaling”

25 Cu toate că în speță transferul întreprinderii a fost efectuat în cadrul unei proceduri de faliment, întrebarea adresată de instanța națională vizează, de asemenea, ipoteza unui transfer survenit în cadrul unei proceduri de tipul „suspendare van betaling” (suspendare de plată).

26 Părțile au opinii diferite în ceea ce privește întrebarea dacă un astfel de transfer trebuie să respecte aceleași norme, în privința aplicării Directivei nr. 77/187, ca un transfer efectuat în urma unei vânzări de către un judecător sindic. În această privință, Guvernul Țărilor de Jos și Comisia subliniază că motivele care contravin extinderii domeniului de aplicare al directivei la transferurile de întreprinderi survenite în cadrul unei proceduri de faliment contravin, de asemenea, aplicării sale în cazul unei suspendări de plată acordate cedentului.

27 În schimb, Bedrijfsvereniging și guvernul danez par să considere că Directiva nr. 77/187 ar trebui să se aplice atunci când cedentul a obținut o suspendare de plată, chiar în ipoteza în care aceasta nu este aplicabilă unui transfer efectuat în cadrul unei proceduri de faliment. Altfel, suspendarea de plată ar putea fi solicitată tocmai în vederea transferului, în detrimentul drepturilor lucrătorilor.

28 Este necesar să se constate că o procedură de tipul „suspendare van betaling” prezintă anumite caracteristici comune cu procedura de faliment, având, la fel ca aceasta, un caracter judiciar. Cu toate acestea, ea este diferită de aceasta în măsura în care controlul exercitat de instanță, atât în ceea ce privește deschiderea, cât și desfășurarea procedurii, este mai limitat. În plus, obiectivul unei astfel de proceduri este în primul rând salvagardarea patrimoniului și, după caz, continuarea activității întreprinderii prin intermediul unei suspendări colective de plată pentru a găsi o soluție care să permită garantarea activității întreprinderii în viitor. În lipsa unei astfel de soluții, o procedură de acest tip poate conduce, precum în prezenta speță, la intrarea în faliment a debitorului.

29 Reiese că motivele care contravin aplicării directivei la transferurile de întreprinderi survenite în cadrul unei proceduri de faliment nu sunt valabile pentru o procedură de acest tip survenită într-o etapă anterioară.

30 Având în vedere toate aceste motive, este necesar să se răspundă primei întrebări că articolul 1 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187 a Consiliului din 14 februarie 1977 nu se aplică transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere într-o situație în care cedentul a fost declarat falimentar, fiind înțeles că întreprinderea sau unitatea în cauză face parte din

patrimoniul de faliment, fără a aduce atingere, cu toate acestea, posibilității statelor membre de a aplica din proprie inițiativă principiile din directivă unui astfel de transfer. Cu toate acestea, respectiva directivă se aplică în cazul unui transfer al unei întreprinderi, a unei unități sau a unei părți de întreprindere unui alt administrator de întreprindere, survenit în cadrul unei proceduri de tipul „*suspendare van betaling*” (suspendare de plată).

Cu privire la a doua întrebare

31 A doua întrebare vizează să afle, în esență, dacă articolul 3 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187 trebuie să fie interpretat în sensul că acesta include, de asemenea, obligațiile cedentului rezultate dintr-un contract de muncă sau dintr-o relație de muncă, create anterior datei transferului.

32 În temeiul primului paragraf al dispoziției menționate anterior, „ca urmare a unui transfer în sensul articolului 1 alineatul (1), drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă existent la data transferului sunt transferate cesionarului”. Cu toate acestea, al doilea paragraf precizează că „statele membre pot prevedea că și după data transferului, în sensul articolului 1 alineatul (1), cedentul, asemenea cesionarului, este răspunzător pentru obligațiile ce decurg dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă”.

33 *Bedrijfsvereniging* și Comisia susțin că dispoziția contestată include toate obligațiile care îi revin cedentului în urma unui contract de muncă sau a unei raport de muncă, inclusiv creanțele lucrătorilor deja exigibile în ceea ce-l privește pe fostul angajator. Aceasta ar rezulta din scopul directivei care vizează protecția lucrătorilor și, în special, apărarea drepturilor acestora în cazul unei schimbări a angajatorului.

34 În schimb, Guvernul Țărilor de Jos consideră că această dispoziție trebuie să fie interpretată în sensul în care aceasta nu vizează transferul datoriilor create înainte de transferul întreprinderii, deoarece în temeiul unui principiu recunoscut al legislației privind contractele, un debitor nu și-ar putea transfera datoriile unui terț în lipsa consensului creditorilor săi în această privință. Cu toate acestea, legislatorul național are libertatea de a declara noul angajator responsabil pentru aceste datorii, împreună cu fostul angajator, pentru a elimina riscul rezultat pentru lucrători în urma eventualei dispariții a cedentului după efectuarea transferului.

35 Guvernul danez distinge între transferul unei întreprinderi în urma unei vânzări normale, inclusiv într-o situație de suspendare de plată și transferul unei întreprinderi de către un lichidator. În timp ce, în primul caz, cesionarul ar deveni subiectul tuturor obligațiilor cedentului care decurg dintr-un raport de muncă, acesta nu ar fi obligat să preia obligațiile existente care revin unui cedent insolvent în temeiul legislației privind falimentul.

36 Este necesar să se amintească că articolul 3 alineatul (1) primul paragraf din Directiva nr. 77/187 se referă în general și fără rezerve la „drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă existent la data transferului”. Al doilea paragraf al alineatului citat anterior, care autorizează statele membre să prevadă responsabilitatea cedentului, împreună cu aceea a cesionarului, „și după data transferului”, indică faptul că cesionarul are, în primul rând, responsabilitatea de a suporta sarcinile care rezultă din drepturile lucrătorilor, existente la data transferului.

37 Această interpretare este confirmată prin faptul că articolul 3 alineatul (3) exclude în mod expres din domeniul de aplicare al alineatului (1), contestat, „drepturile salariaților la pensie pentru limită de vârstă, pensie de invaliditate sau pensie de urmaș în baza unui sistem suplimentar de pensii la nivel de întreprindere sau grup de întreprinderi situat în afara sistemelor obligatorii de asigurări sociale în statele membre”. Existența unei astfel de clauze specifice, care limitează domeniul de aplicare a normei de bază, determină concluzia că articolul 3 alineatul (1) include toate drepturile lucrătorilor care nu intră sub incidența acestei excepții, fie că aceste drepturi au fost create ulterior sau anterior transferului întreprinderii.

38 Prin urmare, este necesar să se răspundă la cea de-a doua întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187 trebuie să fie interpretat în sensul că acesta include obligațiile cedentului, care rezultă dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă, create anterior datei transferului, numai sub rezerva excepțiilor prevăzute la alineatul (3) din articolul menționat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

39 Cheltuielile efectuate de către Guvernele Țărilor de Jos și danez, precum și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările pe care le-a adresat Raad van Beroep din Zwolle, prin prin Ordonanța din 28 iunie 1983, declară:

1) Articolul 1 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187 a Consiliului din 14 februarie 1977 nu se aplică transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere într-o situație în care cedentul a fost declarat falimentar, fiind evident că întreprinderea sau unitatea în cauză face parte din patrimoniul de faliment, fără a aduce atingere, cu toate acestea, posibilității statelor membre de a aplica din proprie inițiativă principiile din directivă unui astfel de transfer. Cu toate acestea, directiva respectivă se aplică în cazul unui transfer al unei întreprinderi, a unei unități sau a unei părți de întreprindere unui alt administrator de întreprindere, survenit în cadrul unei proceduri de tipul „*suspendare van betaling*” (suspendare de plată).

2) Articolul 3 alineatul (1) din Directiva nr. 77/187 trebuie să fie interpretat în sensul că acesta include, de asemenea, obligațiile cedentului, care rezultă dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă, create anterior datei transferului, numai sub rezerva excepțiilor prevăzute la alineatul (3) din articolul menționat.

Mackenzie Stuart

Bosco

Due

Kakouris

Koopmans

Everling

Bahlmann

Galmot

Joliet

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 7 februarie 1985.

Grefier

P. Heim

Preşedinte

A. J. Mackenzie Stuart